

besedah se je hodži zvrtilo v glavi, zvrnil se je z minereta na zemljo in se ubil. Pravoslavni narod je hodžo Avdijo prekrstil v proroka Avdijo, ker je pred svojo smrtjo med Turki povzdignil svoj glas v slavo pravoslavnega Boga.“

„Ali veruješ, da se je res tako dogodilo?“

„Kako bi veroval? To si je izmislil v starih časih kakšen pop in dobro je storil, ker takrat je bila v veri edina opora našemu narodu. Naši Turki so stali na svojem muhamedovskem stališču, dasi so vsi do današnjega dne po jeziku Srbi, zato je trebalo, da se pravoslavni narod z vso močjo oklene svoje vere in njeno veljavo dviga z vsakim sredstvom.“

„Meniš, da postanejo Turki kdaj toliko strpni, da se pripoznajo za Srbe muhamedovske vere in žive v slogi s svojimi pravoslavni brati?“

„Turki se drže svojih starih nazorov kakor klop kože, tudi takšnih, ki se nikdar ne morejo uresničiti. Le poglej na naše muhadžije, kako se trdno nadejajo, da se povrnejo še kdaj v Srbijo. Muhadžije imenujejo tiste Turke, ki so bili 1862. leta izgnani iz Srbije, kjer so do takrat še smeli živeti v mestih. Sultan jih je naselil v Bosni po Posavini in ob Drini ter jih oprostil za 25 let vseh davščin. In glej, muhadžije smatrajo še sedaj Srbijo za svojo pravo domovino, tudi takšni mladeniči, ki so se porodili že v Bosni, dasi ves svet ve, da nikdar ne pridejo nazaj čez Drino. Tako se drže Turki svojih zastarelih naziranj. A tuja sila jih nauči iskati sloge z drugoverci.“

Hadžiji menda Djordjevo pripovedovanje ni nič kaj ugajalo. Vstal je in šel nalit kave. V svojih mislih pa je gotovo ponavljal svoj običajni, ravnodušni, fatalistni, leni in vsako novo idejo ovirajoči: Bog dao, Bog odredio, pa šta hočeš!

Solnce je stalo že nizko, ko sem zapustil sušilnico.

(Dalje prihodnjič.)

Anka.

Med nama vršanje iz gozdnih lesov, In vendar misel, ki te želi,
 med nama je rek šumenje, vsa dobra, vsa topla te najde
 med nama igranje, divjanje vetrov, ah, vedno te vidijo duše oči
 med nama — končano življenje. kot solnce, ki nikdar ne zajde!

Milan Pugelj.

Anka.

Ali te našla bo pesem ta,
ki je zapeta v tihi minuti,
kadar duša telesa ne čuti,
dviga visoko se — do neba?

Ali te našla bo misel ta,
ki se je v uri samotni rodila,
ki bo zate vso noč preblodila,
ker še za ceste, za cilje ne zna?

In če te najde — kaj bo tedaj?
Ali bo v tvojem naročju umrla,
ali ji dušo boš svojo odprla,
v njej jo nosila, gojila skrivaj? —

Milan Pugelj.

Beatrice.

V snu sem te uzrl, kjer tihi vrt dehti
in med cipresami šume valovi,
bila si kakor lilije snegovi,
ko v jutru solnce ji odpre oči.

V lase si plela rož škrlatno kri;
tako se v dalji venčajo vrhovi,
ko čudotajen sen ob zarji novi
od zvezd bledečih v nedogled drhti.

In spev zvenel je — tvoje sen mladosti —
poln hrepenenja, svetih poln skrivnosti
od tvojih ust do mojega srca.

In vse umel sem: tajni šum potoka
in solnčni soj nebesnega oboka
in v mehkem ti pogledu blesk solzá.

Vojeslav Molè.

